

mordult rá: „Közlegény, mit használ nekem minden tisztelgés, ha a kaput nem nyitod ki?!”

Mi is hiába hangoztatjuk tüntetőleg Jézus iránti szeretetünket, tiszteletünket, ha szívünk kapuját nem nyitjuk meg, nem tárjuk fel előtte, hogy beléphessen rajta, s „csodákat művelve” éljen, hasson bennünk, életünkben!

Mit cselekedjem hát Jézussal...? Azzal a Jézussal, akiről joggal elmondhatjuk — a Szentírás szavaival —, hogy: íme, az Embernek Fia az emberek kezébe adatott.

A miénkbe is!

Mi mit teszünk vele? Mentjük-e naponta a drága jézusi életet, a keresztény erények teljességében élő áldott életeszményt — vagy életünk nagypénteki tragédiáit idéző módon ki akarunk bújni a mindannyiunkat terhelő felelősség alól, s Pilátusként kezeinket mossuk, keresztre juttatjuk?

Érezzük át felelősségünket: vigyáznunk kell rá!

Döntsünk felelősen, s — éljünk felelősen! Ámen.

PRÉDIKÁCIÓ- ÉS KERESZTELESI ÁGENDA-VÁZLATOK

BENCZÉDI FERENC

„NEM VAGYOK EGYEDÜL”

Jn 16,32

Egyedül — ez életünk legszomorúbb szava. Ez a tetet, lelket egyaránt próbára tevő állapot az, amikor az ember legjobban „érzi” életét. Ilyenkor a mélységek szólalnak meg, kerülnek felszínre.

Az egyedüllét, a magány kétféle: termékenyítő, nagy és szép tettekre készítő; vagy az árvaság, az elhagyatottság érzését tudatosító.

1. Termékenyítő egyedüllét. Erre szükségünk van. Ilyenkor mérjük fel önmagunkat, képességeinket. Ilyenkor születnek bennünk gondolatok, elhatározások az Isten, élet és ember szolgálatára. Mózesnek, ha nem adatik meg ez a termékenyítő egyedüllét, ha ott éli le életét a fényűző udvari élet forgatagában, ki tudja, gyúlt volna-e fel lelkében a hivatástudat lángja. Meghallotta-e volna azt az isteni hangot, mely népe szabadítására hívta el? — Jézus 40 napi önvizsgálat, pusztai magány önmagát fölmérő próbája alatt készül Isten és ember szolgálatának nehéz útjára. Dávid Ferenc magánya tisztult hitesszmék, Milton, Madách és Babitsé halhatatlan művek, gondolatok melegágya volt.

2. Van egy másik egyedüllét, mely akkor érinti meg lelkünket, amikor „elhagynak, amikor a lelkünk roskadozva visszük”. Sokféle formája van ennek. A szülő érzi ennek súlyát, amikor az élet szét-szórja gyermekeit; a gyermek, amikor idegenbe viszi a kenyérkereset s kihull a „fészek” melegéből; a rab börtöne magányában; a tékozló fiú, amikor elhagyják az érdek-barátok; a nevelő, amikor szembe fordul vele a tanítvány; a lelkész, amikor a „közöny falába” ütközik.

Az egyedüllét nehéz óráiban lelkünk legfőbb erőforrása Isten. „Mikor elhagytak, mikor a lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten” (Ady).

Nincs az az edzett testű és lelkű ember, akinek az élet egy adott pillanatában ne lenne szüksége segítségre, támaszra. Még Jézus életében is volt időszak, amikor úgy érezte, „egyedül maradtam az Istenharcban”. Judás elárulja, Péter megtagadja, a többiek riadoznak. Lelkét borongós sejtelmek ülik meg, úgy érzi, közeledik az óra, amikor egyedül marad, amikor mindenki elhagyja őt. Borongós, szomorú szívvel mondja: „Íme eljő az óra, hogy szétoszójatok, ki-ki az övéihez és engem egyedül hagyjatok...” De Istent érző lelke erőt ad neki, és így fejezi be szomorúnak induló gondolatát: „... de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”

Az egyedülvalóság világprobléma. Népek és egyének sorsa, élete beszél arról, hogy mennyi szomorúság, tragédia jár az egyedüllét, a magányosság nyomában. — Az indiánok valamikor Amerika urai voltak. Ma Észak-Amerikában alig pár százezren élnek kényszerlakhelyen, rezervátumokban. Pusztulásuknak sok oka van: gazdasági, társadalmi, törzsi ellentétek, a bevándorló fehér ember kapzsisága, kegyetlensége. De végsősorban azt mondhatjuk: a magáramaradottság, az egyedülvalóság.

A bibliai zsidó nép is egyedül volt legtöbbször a történelem folyamán. Beékelődve nagyhatalmi érdekek ütközőpontjában, morzsolódott, de volt egy lelki erőforrása, melyet legjobbjai szüntelenül tápláltak: az a hit, hogy mégsincs egyedül, mert ha próbára teszi, megostorozza is, de vele van, el nem hagyja népét Jáhvé, a gondviselő Isten.

Nemcsak népek, az egyes ember életében is sok szomorú példa beszél arról, hogy mit jelent az egyedülvalóság. Nemcsak testi, fizikai magányban tengődő életsorsokkal találkozunk. Még nagyobb a száma azoknak, akik lelki egyedüllétben szenvednek.

— Szülők, kiket nem értenek meg gyermekeik.

— Gyermekek, kiknek pusztává vált lelke a szülői gondatlanság következtében.

— Emberek, kiknek hiányzik egy meleg, baráti jó szó... Szeretetre, támogatásra vágyó lelkek, kik naponta így kiáltanak fel: „Nem emel föl már senki se.”

Nehéz sors volt a Jézusé: üldözés, rágalom, rosszindulat vette körül. Sokszor érezte a megértő jó szó, testvéri és baráti szeretet hiányát, de mégsem volt egyedül. Szívét-lelkét betöltötte az a boldog hit, hogy Isten, a gondviselő Atya vele van. Még akkor is, amikor sorsának képe, a golgotai kereszt felrajzolódott lelkében, amikor rádöbben arra, hogy tanítványai is magára hagyják ezen a nehéz úton, ilyen bátor, boldog vallomással búcsúzik tőlük: „Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”

Példát és utat mutatott követőinek, nekünk is emberként megállni a bajok közt, hittel vállalni és hordozni sorsunkat. Erre tanít ma is szelleme: „Nem vagyok egyedül.” Ámen.

Alapigénk drámai pillanatot örökít meg. Jézus kihallgatását Pilátus előtt. Pénteki nap van, látszatra olyan, mint a többi, de Jeruzsálem felbolydult méhkaszhoz hasonlít. Jézust elfogták ellenségei, és a csütörtök éjjeli gyötrelem után most ott áll a császár helytartója, Pilátus előtt. Lélekhervasztó látvány: egy álmódzó szemű, jóságos tekintetű ember prédára leső tömeg között, és Pilátus, a büszke római hivatalnok kifinomult diplomáciai érzéke, ahogy veszi ennek a különös, mindig kiszámíthatatlan népnek a követeléseit, szokásait. Te vagy a zsidók királya? — kérdi Pilátus. Jézus így felel: Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték neked felőlem? Pilátus ridegen a vádra tér: honfitársaid állítják ezt rólad, ők adtak kezembe, mit cselekedjem veled? Jézus válaszolt: „Az én országom nem e világból való...” Jézus valóban tett az országról, a hatalomról és az uralkodásról kijelentéseket, csak hogy egészen más értelmezésben, mint ahogy azt felfogták egyszerű hallgatói vagy éppen ellenségei. Egy országról beszélt, melyet Istenországának nevezett, mintegy megrajzolva az eszményi világ, az erkölcsi értékek teljes érvényesülésének állapotát, a jóság világát. Ellenségei azzal vádolták meg, hogy ezt az országot magának és szűkebb körű követőinek akarja megalapítani. Perében a döntő vád egyike éppen az volt, hogy a fennálló rend ellen tör, és királynak tartja magát. Természetesen alaptalan volt ez, ő sohasem akart király lenni. Az uralkodásról is megvolt a sajátos felfogása, amikor így szólt: „Mit használna az embernek, ha az egész világot is megnyeri, ha az ő lelkében kárt vall?” Semmi sem állott távolabb tőle, mint a nyers erőszak. Az uralkodás tudatos vagy ösztönös vágyát az emberi gyarlóság, a féktelen szenvedély leküzdésére alkalmazta, vagyis az önlegyőzést hirdette, a lelki értékek megőrzését és megtartását. Az uralkodás Jézusnál egyenlő az önvigyázással.

És most ott áll ellenségei gyűrűjében, halála megpecsételődő. A durva erő győzött a jóság felett. Gyermeteg dolog lenne azt hinni, hogy Jézus fellegjáró fantaszta lett volna, mondhatni „evilágonkívüli”, hogy egy térben és időben meg nem jelölhető országot akart volna alapítani. Nem, ő komolyan e világban, a földi tereken élt, ismerte korát és az embert úgy, hogy nálánál talán senki sem jobban. Egy tökéletesebb, igazságosabb, emberibb világot akart. Minden érték foglalatát, Istenországát. Ez az ország nem rajzolható meg emberi kézzel, nincsenek határai, de mégis létező valósággá válik akkor, amikor a szeretet akadály nélkül érvényre jut. Ő mondta: „Az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el. Nem azt mondják, hogy imé itt, vagy ott van, mert az Isten országa tibennetek van.” Sokan álomnak vélik, pedig nem az, hiszen Ő megmutatta, hogy az ember képes átlépni, felülemelkedni önmagán. Nem követte szolgálai módon az ósatyák törvényét, az ököljog parancsát, hanem így szólt: „...én pedig azt mondom néktek, szeressétek még ellenségeiteket is.” A könyörülő szama-

ritánus példázatában rávilágít az igazi testvéri szeretetre, a tékozló fiú példázatában állítja, hogy Istenhez visszatérhet a bűnös ember, ha megtér. Tanításaiban az élet való színeit villantja fel azzal a szándékkal, hogy hallgatóságát ez eszményibb világ földi megvalósítására bírja. Ámen.

GELLÉRD IMRE

A MEGVÁLTÓ GYERMEK

1Móz 21,6

Ábrahám házában nagy a szomorúság. Nyomasztó hangulat uralkodik mindenütt. Hiába bő a kenyér — nincs íze. Hiába sok a kincs — nincs varázsa. Hiába zúg lázasan a munka — nincs értelme. Nagy gond malomköve nyomja Ábrahám és Sára szívét: nincs gyermek. Nincs gyermek, aki a szaporodó évek súlyát könnyítse. Nincs gyermek, kiből holtuk után is éljenek. 1Mózes 21,1—2-ben azt olvassuk, hogy Isten megkönyörült Sárán, és az gyermeket szült. Ahogy megszületett a gyermek, Ábrahám házában minden megváltozott. A kenyérnek íze lett, a munka értelmet nyert, a bánat elillant, fényesebbre gyúltak a csillagok, forróbban süttött a nap, az ajkakon felcsendült az öröm és nevetés muzsikája. Textusunk ezt így fejezi ki: „Nevetést szerzett Isten énnekem.”

Tulajdonképpen csak annyi történt, hogy egy gyermek született bele egy családba, és minden megváltozott.

Nincs az a tavasz, mely annyira meg tudná változtatni a természetet, mint a gyermek. Egészen más az ember gyermekkel, és egészen más gyermek nélkül. Egy kínai közmondás szerint nemcsak a felnőtt csinál a gyermekből embert, hanem a gyermek is a felnőttből. A gyermek megváltoztatja az embert, azaz megváltja. A megváltás szó végső elemzésben a megváltoztatni igéből származik. Megváltani annyi, mint megváltoztatni, természetesen jó irányba. A gyermek azért megváltó, mert megváltoztatja az ember természetét.

Fáradtan érkezel haza, nincs kedved semmihez. Ámde átölel két puha kar, és fáradt szíved felett szaporázik egy kicsi szív. Nem vagy már fáradt. Megváltoztatott a gyermek.

Gondjaid súlya alatt sokszor roskadsz. S ekkor elédbe toppan gyermeked, szíved reménnyel s életed, munkád értelemmel telik meg. Megváltoztál, megváltoztatott a gyermek.

Van úgy is, hogy emberek részéről rosszindulatot tapasztalsz, és ez fáj nagyon. Ki is mondod az ítéletet: nincs szeretet a földön. S ekkor ismét átölel két kicsi kéz. Hadd lám, most mondd, hogy nincs szeretet a földön! Ugye, nem tudod?! Megváltoztál, megváltoztatott a gyermek.

Hited tüze lelked oltárán sokszor huny ki. Ilyenkor mondod: elhagyott az Isten. És e gondolattal érsz haza. Szembeszalad veled gyermeked, és átfog két kis kar. Most mondd, hogy elhagyott az Isten. Ugye, nem tudod. Nem tudod, mert megváltoztál, megváltoztatott gyermeked.

Kocsmába hívja, csalja barátját egy férfi. Nem mehetek, valaki vár reám otthon. Nehéz legyőzni az alkohol csábítását. Öt évig nem is tudta egy fiatal édesapa, s lám, mióta gyermekük van, azóta sikerül minden nap. Megváltozott, megváltoztatta gyermeke.

Nemcsak Ábrahám házában változott meg minden — a ti házatokban is. Nemcsak Sára számára szerzett nevetést az Isten — a ti számotokra is.

A kisgyermekben Isten változtat meg minket, szerez nevetést ajkainkra. „A keresztelés kettős irányú elkötelezés”:

1. A gyermekben végbemenő isteni akaratot fogadjuk el, vagyis engedjük, hogy általa Isten minket változtasson meg, és

2. mi is változtassuk meg a gyermeket, azaz neveljük őt, vadóc lelkébe oltunk rózsát, hogy általa is szebb legyen a föld.

Drága szülők és keresztszülők, fogadjátok el mindkét elkötelezést. Ámen.

„IMHOL VAGYOK ÉN ÉS A GYERMEK...”

Ézs 8,18

Nehéz idők jártak Izrael felett. Minden nyomorúság között a legnagyobb az volt, hogy maga a nép is elfordult Isten igaz útjától. Hiába szólítja, ostromozza a próféta, népe elrejtette orcáját Istene elől. Csak egyedül ő, a próféta és házanépe maradt meg Isten mellett. Most is éppen a templomban vannak. Megszólal Isten a vád és panasz hangján: Az én népem elfordult tőlem. Van-e valaki, csak egy árva ember is, aki bizonyosságot tenne mellettem? Az országban néma csend, csak egyedül Ézsaiás vallomása hangzik: „Imhol vagyok én és a gyermekek, akiket adott nekem az Úr jelekül és csodául...”

Isten ma is szólít minket, és minden bizonyágtételünk válasz Isten megszólítására. Ez a keresztelés is bizonyágtétel, vallomás Isten előtt. Ő szólított egy családot, és felszólítására a család — mint Ézsaiás — im eljött és szól: „Imhol vagyok én és a gyermekek, akiket nekem adtál, Istenem!”

A bizonyágtétel világosan érzékelteti, hogy amikor Isten az embert megszólítja, az embernek, miként Ézsaiásnak, gyermekeivel együtt kell Isten elé állania.

Isten megszólít a munkamezőn: hol vagy, ember? Boldog, aki így felelhet: Imhol vagyok, Uram, itt a kenyeret teremtő és hazát építő munka mezején. Nem egyedül vagyok. Itt vannak a gyermekeim is, akiket nekem adtál.

Isten szólít vasárnap is: hol vagy, ember? Áldott, ki így felelhet: Imhol vagyok, Uram, itt, a te házában. Nem magam vagyok, gyermekeim is itt vannak mellettem, itt vannak mind, akiket nekem adtál.

Isten szólít a jó cselekedetek feladata előtt is: hol vagy, ember? Boldog, aki így felelhet: Imhol vagyok, Uram, a jótettek mezején. De nem csak én vagyok itt, itt vannak azok is, akiket nekem adtál. Hadd gyakorolják magukat a jócselekedetekben.

A textusban ez áll: Én és a gyermekek. Nem gyermek, hanem gyermekek. A próféta nem egy, de több gyermekkel áll Isten elé. Az is benne van a textusban, hogy „... akiket adott nekem az Úr”. Igen, a gyermeket Isten adja, és így áldás. Az áldást el kell fogadni és meg

kell köszönni. A gyermek visszautasítása — Isten áldásának a visszautasítása, azaz bűn. Elfogadása Isten elfogadása, azaz megszentelődés. És végül a textusban az is áll, hogy „jelekül” adja Isten a gyermeket. Minek a jele a gyermek? Hitünk szerint:

- annak, hogy van Isten, aki teremt;
- annak, hogy Isten szereti az embert, akarja, hogy ember legyen a világon;
- annak, hogy van jövőnk;
- annak, hogy a szülők megértették Isten parancsát: szaporodjatok és sokasodjatok;
- annak, hogy a szülők nem félnek a gyermekáldástól;
- annak, hogy le tudnak mondani személyes kényelmükről;
- annak, hogy jövőt, áldott folytatást akarnak, élni akarnak a holnapokban is;
- annak, hogy egészséges a lelkük.

Legyen ez a drága gyermek élő bizonyság mindezek mellett. Ámen.

MIRE TANÍT A GYERMEK?

Lk 2.41—52

A gyermek Jézust szülei egy ünnep alkalmával Jeruzsálemben, a templomba vitték. Ott a papokkal és tudósokkal való beszélgetés közben kitűnt okos értelmével. Azt írja Lukács, hogy „mindnyájan, akik hallgatták őt, álmélkodának az ő értelmén és feleletein”. Ebből a tudósításból folyik, hogy ott a templomban, beszélgetés közben nemcsak a tudósok tanították a gyermek Jézust, hanem Jézus is tanította a tudósokat. Nemcsak ő tanult a papoktól, hanem a papok is tanultak tőle. És itt elgondolkozunk egy kicsit: lehetséges, hogy felnőtt, bölcs emberek tanuljanak egy tizenkét éves gyermektől? Azért különös ez a következtetés, mert megszoktuk, hogy a felnőtt tanítja a gyermeket és nem fordítva. S lám ezzel a tapasztalattal ellentétben kiderül, hogy a gyermek is taníthatja a felnőttet, még ha amolyan tudós is. Nemcsak Jézus, más is.

Ugyan mire taníthat minket egy gyermek? Konkréten szólva ez a drága kicsi gyermek?

Mindenekelőtt megtanít többet *dolgozni*. Nincs gyermeked? Aludhatsz délig. Egy gyermeked van? Aludhatsz reggelig. Több gyermeked van? Aludhatsz, de csak hajnalig. Azok a népek és családok a legszorgalmasabbak, azok kelnek a hajnallal és fekszenek az éjjellel, ahol sok a gyermek. A gyermektelen népek korán elpuhulnak, s koravéneken dőlnek ki a népek sorából. Ahol gyermek van, keményebbre kell fogni a munkaszerszám nyelvét. Kérdőíves módszerrel embereket kérdezett meg egy világvárosban egy tudós. A kérdés az volt: érdemes-e küzdeni? A gyermektelenek 45%-a válaszolt igennel. A gyermekes szülők 96%-a adott igenlő választ. Nincs hatékonyabb hajtóerő az alkotó munkában, mint a tudat, hogy gyermekem van. Áldott legyen a gyermek, aki megtanít többet és jobban dolgozni!

Festőművész ismerősöm mesélte: tíz éven át nem hittem semmiben. S tudod mikor tért vissza belém a hit? Gyermekem születésekor. Hat órát vergődtem a szülészet előszobájában. Feleségem élet és halál kö-

zött vajúdott. Aztán egyszer csak egy letargiás kényszerálmom terpeszkedett rám. Amikor felébredtem, egy kék kelengyés, formás arcú, fekete szemű kicsi gyermeket nyomtak az ölembe: a te fiad, csókold meg! Én akkor zokogni kezdtem: én Istenem, köszönöm! Így történt. Kicsi fiam szemének gyémántjában megtaláltam Istent, megtaláltam önmagamot, megtaláltam élethitemet. Áldott legyen a gyermek, aki megtanít minket felnőtteket *hinni!*

De megtanít a gyermek *szeretni* is. Egy családban a legmélyebb szeretet megnyilvánulásával találkoztam. Mi a titka? — kérdeztem. Ekkor a nagymama előhívta kicsi unokáját s így szólt: Ime a titok kulcsa! Ő! a gyermek. Ha ők nem volnának, elfelejtenénk szeretni, megbénulna bennünk ez a csodálatos lelki funkció, melynek neve: szeretet. Áldott legyen a gyermek, aki megtanít minket szeretni!

Megtanít a gyermek *tűrni, önmagunkon uralkodni is*. Kísért a gonosz szó — nem lehet kimondani, vissza kell nyelni, parancsolni — mert hallja a gyermek. Kísért a vágy, nem lehet belé fejest ugorni — itt a gyermek. Kísért az idegesség, nem lehet kitombolni — jelen van a gyermek. Áldott gátlás a gyermek a gyarlóságok útjában. Áldott a gyermek, aki megtanít a nagy keresztény leckére: az önfegyelemre. Megtanít uralkodni nyelvünkön, lábunkon, kezünkön, egész életünkön!

Megtanít *nevetni* is. Emlékeztek Móricz Zsigmond *Hét krajcárjára*? Ha ők nem volnának, elfelejtenénk őszintén nevetni. Tolsztoj mondta: a gyermek nevetése a legtisztább nevetés a világon. A gyermek erre a tiszta nevetésre tanít meg minket felnőtteket. Áldott legyen a gyermek, aki megtanít szívünkéből, tisztán nevetni!

Ime a gyermek, aki a keresztény erkölcs alapnormáira tanítja meg a felnőtteket! Az első, aki erre rájött, Jézus volt. Ezért azonosította magát a gyermekekkel: Valaki egyet is befogad... Ez azt jelenti, hogy valaki a kisgyermek „tanítását” befogadja, az Jézust magát fogadja be. Brassai Sámuel mondta: én még egy kicsi gyermektől is tudok tanulni.

Tanítsátok, neveljétek őt hát, de: tanuljatok, nevelődjétek általa ti is. Ámen.

KI A KERESZTÉNY?

ApCsel 11,26b

Arra a kérdésre, hogy mi a keresztség, káténk így felel: „A keresztelés az a szertartás, mely által a keresztény egyház tagjává válunk.” Mondjuk teológiai nyelven: a keresztség vagy keresztelés a gyermek bemutatása és felajánlása Istennek. Mondjuk történelmi nyelven: a keresztelés a gyermek nyilvános és ünnepélyes belépése a keresztény egyház lelki közösségébe. Mondjuk szertartási nyelven: a keresztelés a gyermek kereszténnyé tételének első lépése.

Ki a keresztény? Az, aki annak nevezi magát? Nem. Az, akit megkereszteltek? Nem. Ki hát a keresztény? Az, akinek századokra visszamenően elődeik keresztények voltak? Nem. Ki hát a keresztény? Az, aki Jézus tanítását komolyan veszi, aki őt egész életével követi. Keresztény az, aki meggazdagodott Jézussal, akinek lelke vadócába beoltatott Jézus evangéliuma.

Jézus mondta: ne viszonzod a rosszat rosszal, hanem tégy jót azal, aki veled rosszat tesz. Népi nyelven: kenyérral dobd meg azt, aki téged kövel dobott meg. Aki ezt meg tudja tenni, az a keresztyény. Útszélen almafa áll. Piros almák mosolyognak le róla. Elnézném: gyermekek kövel dobálnak rá. Szegény fa, hány dobást szenvedett már el? S mit tesz a fa? Kövel dob vissza? Nem. Édes, piros almát hullat a gyermekek ölébe. A kersztelés azt jelenti, hogy elkötelezzük magunkat arra, hogy olyanná neveljük a gyermeket, mint a almafa: rádobott kövek helyett a szeretet, a megbocsátás, a jóság piros almáját hullassa az emberek ölébe.

Jézus tanította: nemcsak hétszer, hanem hetvenhétszer is meg kell bocsátanom az én felebarátomnak. Aki ezt meg tudja tenni, az keresztyény. Van, aki egyszer sem tud megbocsátani; nem keresztyény az. Van, aki csak néha tud megbocsátani — félig keresztyény az. Van, aki hetvenhétszer, azaz határtalanul sokszor, mindig meg tud bocsátani — az a keresztyény.

Jézus tanította: tedd a jót, nemcsak akkor, ha belőle hasznod van, hanem akkor is, ha ráfizetsz. Aki ezt meg tudja tenni, keresztyény az. Vízbe zuhant egy gyermek. Egy munkás kiment, de meghűl és hat hétig fekszik a kórházi ágyban. Egyik látogatója megkérdezi: ugye most nem ugranál a vízbe a kisgyermekért. De igenis, feleli a munkás, most is, betegen is beleugranék. Keresztelni annyit jelent, mint elkötelezni magunkat arra, hogy olyanná neveljük a gyermeket, hogy tegye a jót, a kötelességét akkor is, ha ráfizet.

Jézusmondta: „Szeresd még ellenségedet is.” Aki ezt meg tudja tenni, keresztyény. Aki csak azokat szereti, akik őt szeretik, félig keresztyény. Aki még ellenségeit is szereti, az egészen keresztyény. Keresztelni annyit jelent, mint elkötelezni magunkat, hogy a gyermeket olyan emberré neveljük, aki szeret, nagyon szeret, minden embert szeret.

Jézus mondta: „Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát...” Aki ezt meg tudja tenni, keresztyény az. Legnehezebb a világon önmagunk felett győzni, gyarlóságunkat megtagadni, hibás ösztöneink felett uralkodni. A kersztelés annyit jelent, mint vállalni, hogy a gyermeket ilyenné neveljük: legyen ura önmagának, tudjon parancsolni vágyainak, gyarlóságainak. Jól mondta Nagy Vazul: „Keresztyény az, aki tud uralkodni magán.”

Pál apostol tanította: „Sírjatok a sírókkal, örvendjétek az örvendzőkkel.” Aki ezt meg tudja tenni, az a keresztyény. Keresztelni annyit tesz, mint erre a hallatlanul nehéz, de áldott művészetre a gyermeket megtanítani.

Két dolgot figyelhetek meg az elmondottakból: 1. Keresztyénynek nem születik az ember — azzá válik, tudatos, tervszerű nevelés által. A kersztelés ennek a nevelő feladatnak az ünnepélyes vállalása. 2. A keresztyény mivolt rendkívül magas követelmények elé állít. Magas, de nem lehetetlen. Mert ha a talaj jó, ha a kertész kiváló, akkor lesz virágzás, lesz jézusi gyümölcs. Ámen.

A karácsony előtti időszakban egyetlen érzés hatja át a keresztény világot. Kire várunk? Jézusra. Négy nét alatt készülünk fel érkezésére, szívünk bölcsőjében való újbóli megszületésére. A várakozás előkészülettel jár, mert vendéget fogadni üres asztallal, szemetes házzal illetlen dolog. A keresztény ember Jézus-várása ama belső szoba, a lélek szobájának nagytakarításával, tisztogatásával, szellőztetésével, tehát tényleges előkészülettel jár. Annak, aki vendéget vár — bárki legyen az — két dologgal feltétlenül számolnia kell: először, hogy annak megérkezésétől távozásáig szabad idejével többé teljes mértékben nem rendelkezik, másodsor, hogy a vendég kívánsága, igénye lehetőség szerint teljesítendő, ez az ún. vendégjog.

Ezúttal, e kisgyermek keresztelése alkalmával a szülői várakozás fogalmával szeretnek foglalkozni. Egy író szerint a gyermek nem más, mint a földről Istenhez küldött fohászra megérkező felelet. Ez azt jelenti, hogy a gyermek Isten ajándéka, a láthatatlan világból a látható világba küiaótt kis követ, a szülői várakozás, álom beteljesülése.

Ó, hányan vannak, akiknek nagyon megnyúlik a várakozási idő; akire várnak, az sosem jön, és alapigénk találó szavai szerint: „az ajtó előtt” nem állanak, nem zörgetnek soha. Csendesesen hull a remény fájáról szívük kihűlt szobájában a száradt szirom. Ismét vannak, akiknek nem is kell az ilyen várakozás, nem várnak senkit, bezárják szívük ajtaját, lelakatolják a vágy szobáját; várhat a kis vendég, szólhat be, zöröghet, nem nyitják az ajtót, nem szólnak ki.

„Az ajtó előtt állok” — muzsikál a drága vendég hangja, a gyermeké. — A jó Isten küldött hozzátok, engeajetek be. Hozom a vidámságot, az örömet... — Nem kell a vidámságod, az örömed, kis vándor — hangzik belülről a válasz —, majd megadja nekünk azt a pénz, a jólét, a kényelem, — menj el a küszöbről. — Az ajtó előtt állok — csilingel a kis követ hangja —, nyissátok meg szívetek ajtaját, Isten küldött, hozom a reményeteket, nevetésetek bőségét. — A mi reménységünket elhervasztotta a csalódás, nevetésünket örökre elvitte a szenvedés, nem hisszük, hogy segíteni tudnál — szólnak belülről. — Az ajtó előtt állok és zörgetek, nem halljátok — nyöszörög egy hang. — Fogadjatok be, nyissátok ki az ajtót. — Nem nyitjuk — dörög egy durva hang —, nem áldozuk fel szabad időnket érted, nem virrasztunk feletted; nevelésseddel gond, kenyér, lemondás jár, és mi függetlenek akarunk maradni, keress más házat. Bolyong a kis élet ajtótól ajtóig, és vele együtt sok-sok kis társa. Paloták káprázata, ékszerek csillogása, álomszép autók suhanása, könyörtelen kapzsiság, fegyverek arzenálja, mindez kell az embereknek, de én, a mosoly, szülők békéje, fakult esztendők megszépítője, apák homlokáról veríték letörölje, anyajelöltek ébredése, én nem kellek?!

Hála Istennek, kevesebb a bezárt ajtó, mint a nyitott. Itt is, e házastársak várakozása betölt: megérkezett a kis vendég, akit vártak, életük karácsonyfáján a legszebb dísz. Nem fordultak el tőle, nem zárták be szívük ajtaját, hanem örömmel és boldogsággal nyitották

meg azt. Ebben a boldog órában hadd szóljak így: — anyák, édesanyák és anyajelöltek, akiket Isten bölcsessége mellett az alkotó természet az anyaságra hívott el, ne fukarkodjatok e dicső elhivatottság szolgálatában, mert ez Isten igaz szolgálata. Isten akaratához és céljához ne nyúljatok egyetlen ujjal sem. Halljad, Testvérem, miként szól az Úr hozzád: légy az anyaság szent vágyának őrangyala és vidd diadalra a földön az Úr akaratát.

Édesanyák, és akik utánatok jönnek, felétek fordul ma a világ. Ha ti a jóságos Isten mindenekfeletti ékessége előtt leborultok, a szeretetlenség és gyűlölet hatalma mindörökre véget ér. Igen, mert lesz egy hely, ahol a munka gyorsuló ritmusában kifáradt apalélek megpihenhet és lesz, aki a szeretet gyöngéd békességével megtörölheti gyöngyöző homlokát. Mert lesz valaki, aki visszahív a hiúság széles útjáról és odakapcsol a kötelesség mellé. E kisgyermek immár életetek utolsó pillanatáig veletek marad és kötelességetek az Istennek, embernek, társadalomnak, hazának tetsző élet és helyes magatartás kialakítása, hogy élete boldog legyen. Ámen.

Egyházi Képviselő Tanács

Az E.K. Tanács febr. 1-én tartotta első évnegyedi ülését. A tárgysorozat jelentősebb adminisztratív pontjai voltak: az elnökileg elintéztet fontosabb ügyekről szóló jelentés, a különböző szakbizottságok és az esperesi vizsgálószékek jegyzőkönyveinek bemutatása, a kolozsvár-napocai egyházközség iriszi körzetének önállósítása, az E.K. Tanács, a Nyugdíj- és Segélypénztár 1978. évi általános jelentéseinek előterjesztése, a febr. 17—18. napjain tartandó Egyházi Főtanács előkészítése, valamint a prédikáció, agenda és ima írására meghirdetett pályázat elbírálása.

A fontosabb gazdasági-pénzügyi természetű ügyek között szerepeltek az Egyházi Központ, a Nyugdíjpénztár, az egyházkörök és egyházközségek 1978. évi pénzügyi terveinek megvalósításai, az Egyház, a Nyugdíj- és Segélypénztár 1979. évi költségvetésének bemutatása és a belső pénzügyi ellenőrzéssel kapcsolatos ügyek.

Egyházi Főtanács

Az Egyházi Főtanács febr. 17—18. napjain tartotta meg évi rendes gyűlését Kolozsvár-Napocán, dr. Kovács Lajos püspök és dr. Barabássy László főgondnok elnöklete alatt. A főtanácsi ülésen jelen voltak Iulian Sorin igazgató és a Vallásügyi Hivatal képviselői. A szombat du. 4 órakor, egyházi énekkel és Kolcsár Sándor közügyigazgató imájával kezdődő ülésen dr. Barabássy László főgondnok megnyitó beszédében egyebek között ezeket mondta: „Meg kell állapítanunk, hogy ez az év, melynek munkásságáról számot adni gyűltünk össze, hazánk békés alkotó munkájának keretében folyt le. Hazánk ünnepélyes, építő, békés gazdaságban teljes munkájához mi is felsorakozhattunk, a magunk feladatai szerint, keresvén azt az utat, melynek végcélja az emberiség jóléte, békéje és testvérisége.

Nem mulaszthatom el, hogy meg ne emlékezzem arról a lelkes munkáról, amely egyházközségeink legnagyobb részében folyt, úgy a vallásos érzés elmélyítése érdekében, mint gazdasági vonatkozásban.

Lelkészeink és gondnokaink vezetése mellett a keblitanácsosok hozzáállásával és a gyülekezetek tagjainak támogatásával, az unitárius egyház szolgálata az elmúlt Főtanács óta is minőségi gazdago-